POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI
(trzecia izba w składzie powiększonym)

z dnia 7 grudnia 2004 r.*

W sprawie T-251/00 DEP

Lagardère SCA, z siedzibą w Paryżu (Francja), reprezentowana przez A. Wincklera, avocat,

Canal+ SA, z siedzibą w Paryżu, reprezentowana przez J.P. de La Laurenciego, avocat, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, początkowo reprezentowanej przez F. Lelievre'a i W. Wilsa, a następnie przez É. Gippiniego Fourniera, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

mającej za przedmiot skargę o ustalenie kosztów w następstwie wydania wyroku Sądu z dnia 20 listopada 2002 r. w sprawie T-251/00 Lagardère i Canal+ przeciwko Komisji, Rec. str. II-4825,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
(trzecia izba w składzie powiększonym)

w składzie: M. Jaeger, prezes, V. Tiili, J. Azizi, E. Cremona i O. Czúcz, sędziowie,

sekretarz: H. Jung,

wydaje następujące

Postanowienie

Stan faktyczny, przebieg postępowania i żądania stron

1 Wyrokiem z dnia 20 listopada 2002 r. w sprawie T-251/00 Lagardère i Canal+ przeciwko Komisji, Rec. str. II-4825 (zwanej dalej „postępowaniem głównym") Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 10 lipca 2000 r. zmieniającej decyzję Komisji z dnia 22 czerwca 2000 r. stwierdzającą zgodność koncentracji ze wspólnym rynkiem oraz funkcjonowaniem Porozumienia EOG (Sprawy COMP/JV40 — Canal +/Lagardère i COMP/JV47 — Canal+/Lagardère/Liberty Media) i obciążył Komisję kosztami postępowania.

2 Pismem z dnia 6 stycznia 2003 r. Lagardère zażądała od Komisji przelania jej kwoty 179 160,44 EUR tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu głównym. W dniu 16 stycznia 2003 r. Komisja zwróciła się do Lagardère z prośbą o uzasadnienie jej żądania. Pismem z dnia 12 lutego 2003 r. Lagardère przedstawiła bardziej szczegółowe zestawienie poniesionych kosztów, podtrzymując swe żądanie w całości. W dniu 10 marca 2003 r. Komisja odmówiła zwrotu żądanych kosztów i zaproponowała Lagardère wypłacenie jej kwoty 20 000 EUR.

3 Pismem z dnia 5 marca 2003 r. Canal+ zażądała od Komisji wypłacenia jej kwoty 225 863,24 EUR tytułem zwrotu kosztów poniesionych w postępowaniu głównym. W dniu 12 marca 2003 r. Komisja zwróciła się do Canal+ z prośbą o uzasadnienie jej żądania. Pismem z dnia 4 czerwca 2003 r. Canal+ przedstawiła bardziej szczegółowe zestawienie poniesionych kosztów, podtrzymując swe żądanie w całości. W dniu 17 czerwca 2003 r. Komisja odmówiła zwrotu żądanych kosztów i zaproponowała Canal+ wypłacenie jej kwoty 20 000 EUR. W dniu 29 października 2003 r. Canal+ ponownie przedłożyła Komisji swe żądanie z dnia 5 marca 2003 r.

4 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniu 2 lipca 2003 r. i 20 kwietnia 2004 r. Lagardère i Canal+ wniosły skargi o ustalenie kosztów na podstawie art. 92 § 1 regulaminu Sądu.

5 Lagardère wnosi do Sądu o zasądzenie od Komisji kwoty 179 160,44 EUR tytułem zwrotu kosztów.

6 Canal+ wnosi do Sądu o zasądzenie od Komisji kwoty 228 463,24 EUR tytułem zwrotu kosztów.

7 W pismach złożonych w sekretariacie Sądu w dniu 18 sierpnia 2003 r. i 23 lipca 2004 r. Komisja przedstawiła swe uwagi odnośnie do żądań odpowiednio Lagardère i Canal+. Komisja wnosi do Sądu o zasądzenie kosztów podlegających zwrotowi obu skarżącym na kwotę 43 250 EUR do podziału między nimi.

Argumenty stron

Argumenty Lagardère

8 W swych pismach z dnia 6 stycznia i 12 lutego 2003 r., na które Lagardère powołuje się w swym wniosku o ustalenie kosztów, Lagardère zwróciła się do Komisji o zwrot kosztów, wyszczególnionych w sposób następujący:

— z tytułu honorariów adwokackich za 407,5 godzin pracy, z czego 72,75 godzin dla adwokata-wspólnika według stawki godzinowej wahającej się od 550 USD (dolarów amerykańskich) do 765 USD, 246 godzin dla adwokata z doświadczeniem według stawki godzinowej wahającej się od 360 do 480 USD oraz 88,75 godzin dla aplikantów adwokackich według stawki godzinowej wahającej się od 120 do 190 USD, to jest łącznie z tytułu honorariów adwokackich około 167 000 EUR wyszczególnionych na czterech fakturach dotyczących zasadniczo kosztów związanych, po pierwsze, ze spotkaniem ze służbami Komisji w dniu 27 lipca 2000 r., jak również z przygotowaniem i sporządzeniem skargi w postępowaniu głównym, po drugie, ze sporządzeniem uwag dotyczących zarzutu niedopuszczalności, po trzecie, z przygotowaniem i sporządzeniem repliki, jak również analizą odpowiedzi na skargę i dupliki oraz, po czwarte, z przygotowaniem uwag dotyczących środków organizacji postępowania Sądu i rozprawą;

— z tytułu wydatków na połączenia telefoniczne (telefon i faks) około 1 819 EUR;

— z tytułu wydatków na przygotowanie dokumentów (kopie i oprawa, nadgodziny sekretariatu) około 4 254 EUR;

— z tytułu wydatków pocztowych (przesyłki ekspresowe, znaczki, przesyłki „do rąk własnych") około 360 EUR;

— z tytułu wydatków poniesionych na taksówki w celu doręczenia pism procesowych do Sądu oraz na podróże około 3 985 EUR.

9 Zdaniem Lagardère, ilość czasu poświęconego przez adwokatów na to postępowanie sporne nie była nadmierna, mając na uwadze przedmiot i charakter sporu, jego doniosłość pod kątem prawa wspólnotowego i interesów gospodarczych, z którymi spór wiązał się dla stron. Lagardère zauważa, że postępowanie główne poruszało złożone i nowe zagadnienia prawne, wobec czego wymagało bardzo istotnego nakładu pracy na analizę prawną i wykładnię Podkreśla ona, że szczególnie z powodu podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności, sprawa wymagała sporządzenia znacznej ilości pism procesowych. Ponadto zauważa ona, że w trosce o ekonomikę procesową i dla skrócenia czasu pracy poświęconego na sprawę, jako że skarga została wniesiona przez trzy podmioty skarżące, z których jeden wycofała skargę po zakończeniu procedury pisemnej, sporządzenie pism procesowych wymagało współpracy adwokatów trzech współuczestników. Lagardère podkreśla, że adwokaci skarżących współpracowali przy przygotowaniu skargi i innych pism procesowych, które zostały wniesione wspólnie, a nie jako odrębne pisma, chociaż między tymi adwokatami nie zawarto żadnej formalnej umowy o podziale obowiązków.

10 Zdaniem Lagardère, sprawa dotyczyła jej interesów gospodarczych, ponieważ, jak stwierdził Sąd w pkt 111 wyroku wydanego w postępowaniu głównym, zaskarżona decyzja stwarzała niepewność prawną dotyczącą ważności określonych zapisów umownych. Mając na uwadze powyższe, Lagardère uważa, że zgodnie z orzecznictwem Sądu, ilość godzin pracy zaangażowanych adwokatów i stawka godzinowa ich honorariów są odpowiednie. Powołanie się na przeciętne stawki honorariów adwokatów biorących udział w innych sprawach pozostaje bez związku, ponieważ wysokość kosztów należy ustalić dla każdego przypadku odrębnie.

11 Odnośnie do spornych „wydatków na taksówki" Lagardère podnosi, że należy je rozumieć głównie jako wydatki na dostarczycieli należne za składanie pism procesowych do sekretariatu Sądu. Ponadto, w odniesieniu do kosztów związanych ze spotkaniem w dniu 27 lipca 2000 r., Lagardère podnosi, że przedmiotem spotkania było doprowadzenie do cofnięcia decyzji z dnia 10 lipca 2000 r. i uniknięcie w ten sposób wniesienia skargi do Sądu.

Argumenty Canal+

12 W pismach z dnia 5 marca i 4 czerwca 2003 r., na które Canal+ powołuje się w swym wniosku o ustalenie kosztów, Canal+ zwróciła się do Komisji z żądaniem zwrotu kosztów, wyszczególnionych w sposób następujący:

— z tytułu honorariów adwokackich 594 godzin pracy według stawki godzinowej dla adwokatów — wspólników i adwokatów z doświadczeniem wahającej się od 414 do 572 USD oraz dla aplikantów adwokackich po stawce godzinowej wahającej się od 120 do 150 USD, to jest łącznie tytułem honorariów adwokackich 216 662 EUR, wyszczególnionych na sześciu fakturach dotyczących zasadniczo kosztów związanych, po pierwsze, z wymianą uwag ze służbami Komisji w wyniku wydania decyzji zaskarżonej w postępowaniu głównym, jak również z przygotowaniem i sporządzeniem skargi w postępowaniu głównym,

po drugie, z redagowaniem uwag dotyczących zarzutu niedopuszczalności, po trzecie, z przygotowaniem i sporządzeniem repliki, po czwarte, ze sporządzeniem uwag dotyczących dupliki, po piąte, ze sporządzeniem uwag dotyczących środków organizacji postępowania Sądu oraz, po szóste, z rozprawą;

— z tytułu innych wydatków różnych (koszty podróży, przesyłek, kopii, telefonu i faksu) 9 201 EUR;

— z tytułu wydatków poniesionych na przygotowanie i złożenie wniosku o ustalenie kosztów będącego przedmiotem niniejszego postępowania 2 600 EUR.

13 Odnośnie do wydatków poniesionych z tytułu wymiany uwag ze służbami Komisji po wydaniu decyzji zaskarżonej w postępowaniu głównym, Canal+ stwierdza, że chodzi o wydatki bezpośrednio związane z postępowaniem. W istocie Canal+ podkreśla, że po wydaniu decyzji zaskarżonej w postępowaniu głównym, koniecznym było ustalenie, jak powinna się ona zachować wobec niepewności prawnej stworzonej przez tę decyzję oraz zbadanie możliwości odwołania się od niej.

14 Zdaniem Canal+, wszystkie inne wydatki były konieczne dla celów związanych z postępowaniem przed Sądem. Wysokość kwoty honorariów adwokackich jest zdaniem Canal+ usprawiedliwiona złożonością sprawy, która poruszała zagadnienia prawne, które nie były do tej pory rozstrzygane przed sądem wspólnotowym. Ponadto Canal+ zauważa, że musiała ona przedstawić większą niż zwykle liczbę pism procesowych, po części z powodu zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję. Ta złożoność sprawy wymagała również zaangażowania większej liczby adwokatów i nakładu wielu godzin ich pracy. Stawka honorariów odpowiada ponadto stawce zwyczajowo stosowanej przez adwokatów wyspecjalizowanych. Canal+ podkreśla również, że spór w ramach postępowania głównego nie tylko toczył się o jej istotny interes gospodarczy, ale również poruszał bardzo istotne kwestie z punktu widzenia prawa wspólnotowego.

15 Wreszcie Canal+ twierdzi, że uwzględniając fakt, iż Sąd, ustalając koszty podlegające zwrotowi, bierze pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy do chwili wydania orzeczenia i że nie orzeka on odrębnie o wydatkach poniesionych przez strony w związku z postępowaniem w sprawie ustalenia kosztów, w niniejszym wniosku należy zawrzeć wydatki poniesione w związku z tą fazą postępowania, a mianowicie 2 600 EUR.

Argumenty Komisji

16 Komisja uważa, że postępowanie główne było dosyć złożone jedynie w zakresie zagadnień prawnych dotyczących dopuszczalności skargi. Natomiast w przeciwieństwie do spraw z zakresu konkurencji przeważnie wnoszonych do Sądu, postępowanie główne nie dotyczyło złożonego stanu faktycznego. Zdaniem Komisji, sporządzanie pism procesowych wymagało zatem od jednej trzeciej do połowy godzin pracy zwyczajowo potrzebnych przy sprawie z zakresu konkurencji. W konsekwencji Komisja ocenia, że liczba godzin pracy wnioskowana przez obie skarżące jest oczywiście zawyżona. Komisja nie zgadza się z twierdzeniem, jakoby zarzut niedopuszczalności mógł zwiększyć czas pracy adwokatów skarżących w odniesieniu do czasu tak czy inaczej wymaganego do sporządzenia skargi i repliki w postępowaniu głównym.

17 Następnie Komisja stwierdza, że sprawa nie wymagała zaangażowania siedmiu adwokatów-wspólników i czterech współpracowników w różnych kancelariach pracujących przy tej sprawie. Ponadto Komisja stwierdza, że niektóre z zafakturowanych godzin pracy ewidentnie nie mogą zostać uznane za konieczne dla celów postępowania przed Sądem. Odnośnie do tego, co zauważyły skarżące, że sprawa wymagała współpracy wszystkich ich adwokatów w ramach postępowania głównego, Komisja stwierdza, że owoce tej współpracy nie znajdują w żaden sposób odzwierciedlenia w wysokości kosztów, o których ustalenie wniesiono.

18 Komisja uważa, że stawki godzinowe adwokatów skarżących są zdecydowanie wyższe niż stawki zwyczajowo stosowane przez adwokatów wyspecjalizowanych. Uważa ona, że choć orzecznictwo nie uznaje istnienia wzorcowych kwot honorariów i że należy zatem oceniać w każdym przypadku odrębnie rozsądną wysokość poniesionych wydatków, to jednak użytecznym byłoby wspomnienie precedensów i dokonanie porównań umożliwiających ograniczenie ryzyka arbitralności i braku słuszności. Powołuje się ona w tym względzie na postanowienie z dnia 10 stycznia 2002 r. w sprawie T-80/97 DEP Starway przeciwko Radzie, Rec. str. II-1, pkt 36, w którym dla obliczenia kosztów podlegających zwrotowi Sąd przyjął stawkę godzinową w wysokości 285,05 EUR.

19 Komisja uważa, że wydatki poniesione w związku ze spotkaniem w dniu 27 lipca 2000 r. dotyczyły fazy przedsądowej. Ponadto wydatki różne przedstawione przez Lagardère są zawyżone. W szczególności kopie dokumentów nie mogą w sposób rozsądny być fakturowane po 0,16 EUR za stronę, jeśli w obrocie takie usługi kosztują mniej niż 0,02 EUR za stronę. Tak samo odnośnie do „wydatków na taksówki", Komisja nie zgadza się z tym, że jest koniecznym w związku z postępowaniem przed Sądem w rozumieniu art. 91 lit. b) regulaminu regularne wzywanie taksówki celem doręczenia pism procesowych do Sądu.

20 Wreszcie Komisja zaprzecza temu, jakoby sprawa dotyczyła szczególnego interesu gospodarczego Lagardère lub miała fundamentalne znaczenie dla prawa wspólnotowego.

Ocena Sądu

21 Zgodnie z art. 91 lit. b) regulaminu, do kosztów podlegających zwrotowi zalicza się „niezbędne wydatki poczynione przez strony w związku z postępowaniem, w szczególności koszty podróży i pobytu, a także wynagrodzenia pełnomocników,

doradców, adwokatów lub radców prawnych". Z tego przepisu wynika, że koszty podlegające zwrotowi ograniczają się do takich, które z jednej strony zostały poniesione dla celów postępowania przed Sądem, a z drugiej strony były konieczne dla tych celów.

22 Przede wszystkim za koszty niepodlegające zwrotowi muszą zostać uznane wydatki poniesione przez skarżących w związku z wymianą uwag ze służbami Komisji po wydaniu decyzji zaskarżonej w postępowaniu głównym i przed wniesieniem skargi. Należy przypomnieć bowiem, że pod pojęciem „postępowanie" art. 91 regulaminu rozumie jedynie postępowanie przed Sądem, z wyłączeniem fazy je poprzedzającej (zob. postanowienie w sprawie Starway przeciwko Radzie, pkt 18 powyżej, pkt 25 i powoływane tam orzecznictwo), niezależnie od faktu, że przedmiotem spornego w tym przypadku spotkania mogło być, jak zauważyła Lagardère, uniknięcie postępowania przed Sądem.

23 Odnośnie do kosztów związanych z postępowaniem przed Sądem, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że w braku przepisów wspólnotowych zawierających cenniki, Sąd swobodnie ocenia okoliczności sprawy, uwzględniając przedmiot i naturę sporu, jego doniosłość pod kątem prawa wspólnotowego, jak również trudności danego przypadku, nakład pracy, którego postępowanie sądowe mogło wymagać od zaangażowanych pełnomocników i doradców, jak również interes gospodarczy, z którym spór wiązał się dla stron (zob. postanowienie w sprawie Starway przeciwko Radzie, pkt 18 powyżej, pkt 27 i powoływane tam orzecznictwo).

24 W szczególności należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, sąd wspólnotowy nie jest właściwy do określania honorariów należnych od stron na rzecz ich własnych adwokatów, lecz do ustalenia kwoty, do wysokości której wynagrodzenia te powinny być zwrócone przez stronę obciążoną kosztami postępowania. Orzekając o wniosku o ustalenie kosztów, Sąd nie musi brać pod uwagę krajowej taryfy ustalającej honoraria adwokatów ani ewentualnej umowy zawartej w tym względzie między zainteresowaną stroną i jej pełnomocnikami lub

doradcami (zob. postanowienia Sądu z dnia 24 stycznia 2002 r. w sprawie T-38/95, DEP Groupe Origny przeciwko Komisji, Rec. str. II-217, pkt 32 oraz w sprawie Starway przeciwko Radzie, pkt 18 powyżej, pkt 26 i powoływane tam orzecznictwo).

25 Na podstawie tych kryteriów należy ustalić wysokość kosztów podlegających zwrotowi w niniejszej sprawie. W tym względzie należy uwzględnić następujące elementy oceny.

26 Przede wszystkim w odniesieniu do przedmiotu i natury sporu, jak również jego doniosłości pod kątem prawa wspólnotowego, wydaje się, że sprawa poruszała nowe i istotne zagadnienie prawne. Wskutek podniesienia przez Komisję zarzutu niedopuszczalności opartego zasadniczo na tym, że decyzja zaskarżona w postępowaniu głównym nie stanowiła niekorzystnego aktu, należało bowiem dokonać analizy zakresu obowiązków Komisji przy dokonywaniu oceny dodatkowych ograniczeń notyfikowanych w ramach kontroli koncentracji na podstawie rozporządzenia Rady (EWG) nr 4064/89 z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (Dz.U. L 395, str. 1). Zagadnienie to nie zostało podniesione w toku postępowania administracyjnego przed Komisją. Co więcej, to właśnie w toku postępowania głównego Komisja opracowała i opublikowała swoją nową politykę traktowania dodatkowych ograniczeń w ramach procedury w sprawach koncentracji. Analiza tego zagadnienia, w szczególności w ramach uwag przedstawionych przez strony w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności, usprawiedliwiała zaangażowanie wysoko wyspecjalizowanych adwokatów, potrzebujących dużej ilości godzin pracy według wysokiej stawki godzinowej oraz fakt, że skarżące były reprezentowane przez kilku adwokatów (zob. podobnie postanowienie w sprawie Starway przeciwko Radzie, pkt 18 powyżej, pkt 31 i powoływane tam orzecznictwo).

27 Podobnie przygotowanie pism procesowych w ramach postępowania głównego w zakresie dotyczącym tego zagadnienia z pewnością mogło wymagać znacznej pracy badawczej i pociągało za sobą inne wydatki, takie jak powielanie dokumentów.

28 Niemniej jednak, szczególnie w odniesieniu do honorariów za sporządzenie pism innych niż wspomniane uwagi dotyczące zarzutu niedopuszczalności, należy mieć na uwadze, że za wyjątkiem tego specyficznego zagadnienia prawnego, sprawa nie przedstawiała szczególnego stopnia złożoności ani z punktu widzenia prawnego, ani z punktu widzenia faktycznego. Akta postępowania głównego nie były też przesadnie obszerne.

29 Ponadto należy stwierdzić, że pewne zarzuty podniesione przez skarżące w postępowaniu głównym były już przedmiotem wymiany poglądów w toku postępowania administracyjnego przed Komisją i że adwokaci tych współuczestników musieli zatem siłą rzeczy posiadać szczegółową wiedzę na temat poruszonych zagadnień skoro brali przecież udział w tym drugim postępowaniu.

30 Ponadto należy mieć na uwadze fakt, że skarżące współpracowały przy przygotowaniu skargi i innych pism procesowych, które wnosiły wspólnie, a nie jako odrębne pisma, nawet jeśli każda ze skarżących była reprezentowana przez innych adwokatów i nie została między nimi zawarta żadna formalna umowa o podziale obowiązków. W takiej sytuacji, nawet uwzględniając fakt, że — jak podkreśla Lagardère — każdy ze współuczestników musi przedstawić swoją własną ocenę wszystkich zagadnień podniesionych w toku postępowania i że adwokaci poszczególnych uczestników muszą skoordynować swoją pracę, wszak jednak nie można zaprzeczyć, że w pewnej mierze wspólne wniesienie skargi musiało zredukować czas poświęcony w szczególności na przygotowanie i sporządzenie pism procesowych przez adwokatów każdej ze skarżących w postępowaniu głównym. Sąd ma jednakże na uwadze również to, że wnosząc skargę i przedkładając inne pisma wspólnie, a nie jako odrębne pisma, skarżące w postępowaniu głównym wyraźnie zredukowały, pod względem pracy, koszty strony przeciwnej, a także Sądu.

31 Wreszcie spór dotyczył interesów gospodarczych skarżących, biorąc pod uwagę, że ważność przedmiotowej koncentracji została w pewnym ograniczonym zakresie poddana w wątpliwość przez decyzję zaskarżoną w postępowaniu głównym. Jednakże w porównaniu z innymi zawisłymi sporami mającymi za przedmiot koncentrację przedsiębiorstw, nie można uznać, że spór dotyczył wyjątkowych interesów gospodarczych tych podmiotów.

32 Mając na uwadze elementy oceny wspomniane powyżej, Sąd uznaje na wstępie za nadmierną, pod kątem ustalenia kosztów, liczbę godzin pracy adwokatów zaangażowanych do prowadzenia sporu (a mianowicie 407,5 godzin pracy dla Lagardère i 594 godzin pracy dla Canal+) oraz stwierdza, że przy uwzględnieniu wydatków w związku z niniejszym postępowaniem w sprawie o ustalenie kosztów właściwym będzie ustalenie kosztów podlegających zwrotowi z tytułu honorariów adwokackich na kwotę 40 000 EUR dla każdej ze skarżących, czyli łącznie 80 000 EUR z tytułu honorariów adwokackich obu skarżących.

33 W odniesieniu do innych wydatków zafakturowanych w związku ze sporem przez Lagardère, Sąd stwierdza, że spółka ta nie dowiodła, że inne wydatki, a mianowicie wydatki na połączenia telefoniczne (1 819 EUR), przygotowanie dokumentów (4 254 EUR), przesyłki specjalne i znaczki pocztowe (360 EUR) oraz podróże (3 985 EUR) były w swym ogóle konieczne w związku z postępowaniem przed Sądem.

34 W szczególności Sąd stwierdza, że co do zasady nie można uznać za konieczne, w związku z postępowaniem przed Sądem, dostarczanie pism procesowych i innych dokumentów do Sądu taksówką. Po pierwsze, istnieją bowiem inne niezawodne i oczywiście mniej kosztowne środki dostarczania dokumentów Sądowi. Po drugie, zgodnie z art. 102 § 2 regulaminu, został przewidziany termin uwzględniający odległość celem umożliwienia wysyłki za pomocą środków bardziej konwencjonalnych i mniej kosztownych. Wreszcie od dnia 1 lutego 2001 r., a zatem w dniu, który przypadł w trakcie toczącej się już procedury pisemnej w postępowaniu głównym, art. 43 § 6 regulaminu przewiduje możliwość doręczania pism procesowych za

pośrednictwem środków nowoczesnej komunikacji, w szczególności faksem, pod warunkiem, że podpisany oryginał pisma procesowego zostanie złożony nie później niż dziesięć dni później. Ponadto mając na uwadze to, ile Lagardère fakturuje jako wspomniane wydatki na poczet wysyłki pism procesowych i innych dokumentów taksówkami, wydatki na połączenia telefoniczne, w szczególności na faks, również wydają się znacznie zawyżone pod kątem ustalania kosztów.

35 W braku dokładnych informacji przeze strony Lagardère odnośnie do przeznaczenia tych różnych wydatków, Sąd uznaje za właściwe ustalenie kosztów podlegających zwrotowi z tytułu innych wydatków na kwotę 6 000 EUR.

36 W odniesieniu do innych wydatków, zafakturowanych na poczet sporu przez Canal +, należy uwzględnić fakt, że skarżąca ta przedstawiła bardzo szczegółowe ich zestawienie. W konsekwencji, mając na uwadze fakt, że wydatki na połączenia telefoniczne i faks wydają się znacznie zawyżone pod kątem ustalania kosztów, Sąd uznaje za właściwe ustalenie kosztów podlegających zwrotowi na rzecz Canal+ z tytułu tych innych wydatków na kwotę 8 500 EUR.

37 W konsekwencji Sąd uznaje za właściwe ustalenie kosztów podlegających zwrotowi na kwotę 46 000 EUR na rzecz Lagardère i kwotę 48 000 EUR na rzecz Canal+.

38 Zważywszy, że Sąd ustalając koszty podlegające zwrotowi, bierze pod uwagę okoliczności sprawy do chwili wydania orzeczenia, nie ma potrzeby orzekania odrębnie o wydatkach poniesionych przez skarżących celów związku z niniejszym postępowaniem w sprawie o ustalenie kosztów (zob. podobnie postanowienie w sprawie Starway przeciwko Radzie, pkt 18 powyżej, pkt 39).

Z powyższych względów

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI (trzecia izba w składzie powiększonym)

postanawia, co następuje:

1) **Koszty podlegające zwrotowi przez Komisję na rzecz Lagardère w sprawie T-251/00 ustala się na kwotę 46 000 EUR.**

2) **Koszty podlegające zwrotowi przez Komisję na rzecz Canal+ w sprawie T-251/00 ustala się na kwotę 48 500 EUR.**

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 7 grudnia 2004 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

M. Jaeger